

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Cob/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7220210994
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Pella
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7220210994.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Pellu, členov senátu JUDr. Slávky Maruščákovej a JUDr. Natálie Štrkolcovej v spore žalobcu: BFF Central Europe s.r.o., sídlo: Mostová 2, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 02, IČO: 44 414 315, zastúpený: Advokátska kancelária JANČO A PARTNERI, s. r. o., sídlo: Štúrova 13, Bratislava 811 02, IČO: 36 367 524, proti žalovanému: Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, sídlo: Rastislavova 43, 041 90 Košice, IČO: 00 606 707, zastúpený advokátkou: JUDr. Alena Zadáková, sídlo: Kováčska 32, 040 01 Košice, v konaní o zaplatenie 1.852.890,72 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II, č.k. 35Cb/95/2020 - 336 zo dňa 3. novembra 2021, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice II, č.k. 35Cb/95/2020 - 336 zo dňa 3. novembra 2021 v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov nad 40,- eur a vo výroku o náhrade trov konania.

II. Žalobcovi voči žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.852.890,72 eur istiny spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% z dlžných súm ročne za omeškania od 2.7.2020 (respektíve čiastočne aj od 29.7.2020) so zaplatením jednotlivých pohľadávok žalobcu do ich zaplatenia. Konanie o nároku na zaplatenie úrokov z omeškania v časti nad priznaný nárok zastavil. Tiež zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 30.480,- eur a ohľadom trov konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na nahradenie trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právom žalobcu na zaplatenie kúpnych cien za predaj zdravotníckeho tovaru žalovanému, ktorý na základe objednávok žalovaného predala žalovanému ako kupujúcemu spoločnosť MEDICAL GROUP SK a.s.. Nárok žalobcu bol ďalej odôvodnený skutočnosťou, že žalobca sa jednostrannými ručiteľskými vyhláseniami zo dňa 9.6.2020 a 23.6.2020 zaviazal spoločnosti MEDICAL GROUP SK a.s., že ako ručiteľ uhradí jej pohľadávky voči žalovanému, čo žalobca aj uskutočnil a na základe tejto skutočnosti žalobca vstúpil v príslušných kúpnych zmluvách do právneho postavenia spoločnosti MEDICAL GROUP SK a.s. ako predávajúci. Nároky žalobcu právne odôvodnil právom na splnenie záväzku (§ 488, § 489, § 494 Občianskeho zákonníka), právom ručiteľa na splnenie záväzku (§ 303 a § 308 Obchodného zákonníka), ďalej právom na zaplatenie úroku z omeškania z dôvodu vzniku omeškania (§ 365, § 369 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.) a tiež právom žalobcu na zaplatenie paušálnych náhrad podľa § 369c Obchodného zákonníka. Výrok o čiastočnom zastavení konania odôvodnil § 144 Civilného sporového

poriadku a skutočnosťou, že žalobca zoberal svoju žalobu ohľadne úrokov z omeškania čiastočne späť. Právo žalobcu na nahradenie trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a skutočnosťou, že bol žalobca v plnom rozsahu úspešný.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na skutočnosť, že predaj tovaru a s tým súvisiaci nárok na zaplatenie kúpnej ceny spolu s príslušnými úrokmi z omeškania nebol sporný. Sporný nárok na zaplatenie paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávok v tom zmysle, či má žalobca nárok na zaplatenie tejto náhrady 40,- eur za každú uplatnenú faktúru jednotlivo alebo či sa má na všetky faktúry uplatnené v jednom konaní nazerať ako na jeden celok (t.j. žalobcovi by prináležal iba nárok na zaplatenie 40,- eur celkovo), súd prvej inštancie uzavrel tak, že tento nárok je opodstatnený za omeškanie so zaplatením každej uplatnenej faktúry jednotlivo (762 faktúr x 40,- eur, t.j. celkovo priznaných 30.480,- eur). Toto svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil obsahom príslušného zákonného ustanovenia (§ 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.). V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si svoj nárok viažuci sa na samostatné pohľadávky uplatnil v jednom súdnom konaní, čo však nič nemení na skutočnosti, že právo na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky sa viaže na uplatnenú pohľadávku a to bez ohľadu na počet konaní, v ktorých si žalobca dané pohľadávky uplatní.

4. Žalovaný v zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie. Odvolanie konkrétne podal proti časti výroku o zaplatení paušálnej náhrady (v časti nad 40,- eur) a tiež proti výroku o náhrade trov konania. Žalovaný vo svojom odvolaní navrhol, aby odvolací súd výrok o zaplatení náhrady paušálnych nákladov zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 40,- eur a v prevyšujúcej časti tento nárok žalobcu zamietne. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výroku o náhrade trov konania navrhol zrušiť a v tejto časti vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konania a rozhodnutie.

5. Žalovaný svoje odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi danými v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. T.j. namietal, že : 1, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, 2, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, 3, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a 4, súd vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne dôvody odvolania sú uvedené v nasledujúcich odsekoch 6 až 8 tohto odôvodnenia.

6. Podľa žalovaného súd prvej inštancie vo vzťahu k paušálnej náhrade nákladov rozhodol v rozpore s ustálenou súdnou praxou Krajského súdu v Košiciach (napr. konania pod sp. zn. 4Cob 99/2019, 4Cob 52/2020), ktorý opakovane prezentoval právny názor, že za jednu podanú žalobu prináleží žalobcovi iba jedna paušálna náhrada. V citovaných konaniach bola za rozhodné kritérium pre určenie výšky paušálnej náhrady označená skutočnosť, či boli pohľadávky uplatnené v jednom konaní a nie počet faktúr, ktoré boli žalovanému vystavené. Uvedený záver zodpovedá myšlienke, že pokiaľ žalobca žaluje viac pohľadávok jednou žalobou, nevznikajú mu náklady spojené s ich uplatnením zvlášť za každú z týchto pohľadávok. Žalovaný na svoju obranu tiež uviedol, že je v rozpore s inštitúciou právneho štátu a v rámci neho s požiadavkou právnej istoty, resp. predvídateľnosti rozhodnutia, aby všeobecné súdy rozhodovali v obdobných veciach odlišným až protichodným spôsobom (Nález Ústavného súdu SR č II. ÚS/19/2016).

7. Ďalej žalovaný namietal, že žalobca ako ručiteľ, ktorý jednorazovo uhradil pohľadávku titulom ručenia, nevstúpil do postavenia dlžníka, ale je povinný plniť rovnaký záväzok vedľa dlžníka, pričom záväzok ručiteľa je relatívne samostatný a od záväzku dlžníka sa odlišuje tak v právnej skutočnosti, ktorá ho zakladá, ako aj v dobe vzniku a splatnosti a nejde o solidárny záväzok. Žalovaný taktiež považoval za nesprávne aj to, že súd príslušenstvo v rozsudku zaviazal uhradiť z každej faktúry samostatne, pretože vzhľadom na čiastočné späťvzatie a priznanie úroku z omeškania len od 2.7.2020 nemá rozpis úrokov vplyv na ich výšku.

8. Žalovaný sa odvolal aj proti výroku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. V tejto súvislosti uviedol, že pre účel výpočtu úspechu strán v spore je potrebné zohľadniť okrem uplatnenej istiny aj žalované príslušenstvo pohľadávky - paušálnu náhradu nákladov. Poukázal tiež na rozsudok NS SR z 27.4.2004 sp. zn. 1MCdo 1/2004, na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/227/2011,

rozsudky Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16Co/18/2017 a 4Co/114/2017 a na rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 56/2017-12 a I. ÚS 31/2014-9, v zmysle ktorých procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve pohľadávky (paušálna náhrada nákladov) nemožno v odôvodnených prípadoch považovať za neúspech v pomerne nepatrnej časti, ale za čiastočný úspech. Žalovaný v tomto smere uviedol, že v prípade zamietnutia paušálnej náhrady nad 40,- eur je to možné považovať za neúspech v spore.

9. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril svojim podaním zo dňa 17.1.2022, ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a aby žalovaného zaviazal na nahradenie trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100%).

10. Žalobca nesúhlasil s argumentáciou žalovaného v jeho odvolaní, ktorá sa odvoláva na ustálený právny názor jedného odvolacieho senátu Krajského súdu v Košiciach (4Cob) prezentovaný v 2 jeho rozhodnutiach v tom zmysle, že v obdobných prípadoch (1 žaloba na zaplatenie viacerých faktúr - pohľadávok) existuje nárok na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov súvisiacich s uplatnením pohľadávky v celkovej výške iba 40,- eur. Podľa žalobcu 2 takéto rozhodnutia a navyše z jedného roka nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax.

11. K paušálnej náhrade žalobca uviedol, že slúži na krytie administratívnych nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky ešte pred jej súdnym uplatnením, pričom nenahrádza náhradu trov súdneho konania. Ďalej uviedol, že názor žalovaného ohľadom iba jednorázovej náhrady 40,- eur nemá oporu z pohľadu národnej, ale ani európskej legislatívy a už vôbec nie vo výkladových pravidlách Európskej komisie. Podľa názoru žalobcu sa povaha uplatneného nároku nemení len na základe toho, či je uplatnený jednou žalobou alebo stovkami samostatných žalôb, čo by zbytočne zapríčinilo zaťaženie príslušných súdov.

12. K námietke žalobcu, že si uplatňuje svoj nárok titulom ručiteľského záväzku a nie z titulu neuhradenia faktúr sa žalobca vyjadril tak, že nie celkom rozumie tejto argumentácii žalovaného. V tejto súvislosti poukázal nato, že žalobca sa titulom plnenia ako ručiteľ dostal do postavenia veriteľa žalovaného v súvislosti s predmetnými kúpnyimi zmluvami, čo podľa neho súd prvej inštancie správne vyhodnotil. Ohľadom spôsobu priznania svojho nároku na úrok z omeškania sa žalobca vyjadril tak, že tieto boli priznané správne a to vo vzťahu ku každej jednotlivej faktúre.

13. K výroku o náhrade trov konania žalobca uviedol, že nesúhlasí so stanoviskom žalovaného v tom zmysle, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania by mal súd vychádzať nielen z priznanej istiny, ale aj paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. K judikátom uvedeným žalovaným v jeho odvolaní konštatoval, že existuje veľké množstvo judikátov, podľa ktorých má súd vychádzať iba z úspechu žalobcu, čo do istiny a nie čo do príslušenstva. V tejto súvislosti žalobca poukázal napríklad na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.8.2018 sp. zn. 6Co/100/2018 a tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 M Cdo 1/2004 zo dňa 27.4.2004 publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR pod sp. zn. R34/2005.

14. Počas odvolacieho konania bol súdu žalobcom doručený ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 20. októbra 2022, ktorým bolo rozhodnuté vo veci C-585/20 o návrhu na začatie prejudiciálneho konania ohľadom Smernice 2011/7/EÚ (Boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách) okrem iného aj o náhrade nákladov, ktoré veriteľ vynaložil na vymáhanie v prípade oneskorenej platby dlžníka (Článok 6 - Minimálna paušálna suma vo výške 40 eur).

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 až § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. Rozsudok odvolacieho súdu bol v zmysle § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo podľa § 219 ods. 3 CSP oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

17. Podrobné, vecne správne a zákonu zodpovedajúce sú závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska hmotného práva, k odvolaniu žalovaného a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd uvádza nasledovné:

18. Žalovaný podanie svojho odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Odvolací súd z nižšie uvedených dôvodov dospel k záveru, že odvolacie dôvody prezentované žalovaným nie sú naplnené.

19. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd udáva, že tento odvolací dôvod nie je daný. Z obsahu odvolania žalovaného nie je ani dostatočne zrejmé, akým konaním, prípadne opomenutím súdu, malo dôjsť k porušeniu procesných práv žalovaného. Odvolací súd v rámci prejednávania odvolania žalovaného nezistil žiadne konkrétne porušenie procesných práv žalovaného, ktoré by mohlo zapríčiniť, že je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd udáva, že tento odvolací dôvod taktiež nie je naplnený. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že za tento odvolací dôvod považuje žalovaný zrejme skutočnosť, že v obdobných veciach existujú viaceré rozhodnutia (aj odvolacích súdov), ktoré nárok žalobcu na zaplatenie paušálnych náhrad výdavkov spojených s uplatnením pohľadávok po právnej stránke vyhodnotili inak ako súd prvej inštancie, t.j. bol porušený princíp predvídateľnosti práva a právnej istoty. Z inej rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu v obdobných veciach má odvolací súd vedomosť, že skutočne boli vydané aj rozhodnutia, ktoré po právnej stránke uzavreli, že nárok na zaplatenie predmetného paušálu patrí veriteľovi pri uplatnení viacerých pohľadávok (faktúr) v jednom žalobnom návrhu iba v jednorázovej sume 40,- eur. Naopak však má odvolací súd vedomosť aj o iných rozhodnutiach, ktoré si vyhodnotili právnu stránku v danej veci opačne, t.j. rovnako ako súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku. K tejto problematike je potrebné dodať, že právne posúdenie obsahu príslušného zákonného ustanovenia (§ 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.) bolo a doposiaľ je predmetom odborných diskusií, ku ktorým zatiaľ neprijal odvolací súd definitívne stanovisko (podľa vedomostí súdu sa má v blízkej dobe týmto problémom zaoberať obchodnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR). Z uvedených dôvodov nie je možné považovať právny záver a teda aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto veci za exces v rozhodovacej činnosti súdov, pretože išlo o vec, ktorá v rámci slovenskej justície ešte nebola v konečnom dôsledku definitívne uzavretá.

21. K odvolaciemu dôvodu žalovaného podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP (nesprávne zistený skutkový stav) odvolací súd udáva: Žalovaný vo svojom odvolaní existenciu tohto odvolacieho dôvodu obdobne ako aj pri odvolacom dôvode podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nijako konkrétne nešpecifikoval. Z obsahu odvolania logicky vyplýva, že zásadným dôvodom na podanie odvolania neboli nesprávne skutkové zistenia (napr. existencia zmluvy, pohľadávok, dodávka tovaru, nezaplatenie kúpnych cien vyúčtovaných faktúrami a omeškanie so zaplatením pohľadávok), ale nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu na zaplatenie paušálnych náhrad podľa § 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z.. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatuje, že tento odvolací dôvod taktiež nie je daný.

22. K odvolaciemu dôvodu žalovaného podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávne právne posúdenie) odvolací súd obdobne ako aj pri ostatných odvolacích dôvodoch žalovaného zistil, že ani tento odvolací dôvod v danej veci nie je daný a to z dôvodov uvedených v nasledujúcich odsekoch 23 až 30 tohto odôvodnenia.

23. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ohľadom nároku žalobcu na zaplatenie paušálnych náhrad podľa § 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. po právnej stránke uzavrel správne, čo jednoznačne vyplýva z obsahu ROZSUDKU SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 20. októbra 2022 vo veci C-585/20.

24. Vyššie citovaným rozsudkom Súdny dvor Európskej únie podľa čl. 267 ZFEÚ v rámci tzv. prejudiciálneho konania prijal výklad ohľadom Smernice 2011/7/EÚ (Boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách) v súvislosti s náhradou nákladov, ktoré veriteľ vynaložil na vymáhanie v prípade oneskorenej platby dlžníka (Článok 6 - Minimálna paušálna suma vo výške 40 eur). Práve na

základe tejto smernice bolo neskôr podľa práva Európskej únie do slovenského právneho poriadku implementované ustanovenie § 369c Obchodného zákonníka.

25. K uvedenému prejudiciálnemu konaniu odvolací poznamenáva, že konanie bolo iniciované španielskou obchodnou spoločnosťou v rámci sporu medzi spoločnosťou BFF Finance Iberia SAU (ďalej len „BFF“) na jednej strane a Gerencia regional de Salud de la Junta de Castilla y León (Regionálny úrad pre zdravotnú starostlivosť Castilla y León, Španielsko, ďalej len „regionálny úrad“) na druhej strane vo veci vymáhania pohľadávok spoločnosťou BFF od tohto úradu, ktoré zodpovedajú odplatám, ktoré sa mali zaplatiť za dodaný tovar a poskytnuté služby 21 podnikmi zdravotníckym zariadeniam podliehajúcim uvedenému úradu.

26. Predmetom citovaného prejudiciálneho konania pred Súdny dvor Európskej únie bola teda rovnaká právna otázka ako je sporná otázka aj v tomto súdnom konaní, t.j. či má mať žalobca (veriteľ) nárok na zaplatenie paušálnej náhrady výdavkov spojených s vymáhaním pohľadávky 40,- eur za každú jednu uplatnenú faktúru jednotlivo alebo či sa má na všetky faktúry uplatnené v jednom konaní nazerať ako na jeden celok a preto žalobcovi (veriteľovi) prináleží iba nárok na zaplatenie 40,- eur celkovo.

27. Súdny dvor Európskej únie v bode 42 svojho rozsudku prijal výklad článku 6 príslušnej smernice nasledovne: „Článok 6 smernice 2011/7 sa má vykladať v tom zmysle, že minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenú na faktúre, vrátane prípadu, keď je táto faktúra spomedzi ďalších faktúr predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby.“

28. Vychádzajúc zo záverov vyššie uvedeného prejudiciálneho konania na Súdnom dvore Európskej únie odvolací na doposiaľ spornú otázku ohľadom nároku na zaplatenie paušálnych náhrad spojených s uplatnením pohľadávky (viď ods. 30) zodpovedal tak, že žalobcovi (veriteľovi) patrí nárok na zaplatenie 40,- eur titulom príslušnej paušálnej náhrady za omeškania s uhradením každej jednej uplatnenej faktúry (pohľadávky). T.j. súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď žalobcovi podľa § 369c Obchodného zákonníka v spojení s § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. priznal nárok na zaplatenie paušálnych náhrad v celkovej sume 30.480,- eur (762 faktúr x 40,- eur paušálna náhrada).

29. Ani stanovisko žalovaného uvedené v odseku 7 tohto odôvodnenia nie je opodstatnené. Z obsahu ustanovenia § 308 Obchodného zákonníka totiž jednoznačne vyplýva, že ručiteľ (žalobca) po uhradení pohľadávky (za ktorú ručí) nadobúda postavenie veriteľa. T.j. žalobca priamo zo zákona nadobudol postavenie predávajúceho (spoločnosť MEDICAL GROUP SK a.s.) a s tým súvisiace práva na zaplatenie istiny a uplatneného príslušenstva (úrokov z omeškania a paušálnych náhrad). Súd prvej inštancie nepochybil ani v tom smere, že nárok na zaplatenie úroku z omeškania rozpísal podľa výšky jednotlivých neuhradených faktúr. Je skutočne právne nepodstatné, či tieto nároky boli rozpísané jednotlivo alebo či boli hodnoty faktúr spočítané a nárok na úrok z omeškania bol uvedený takto, pretože obsahovo ide o totožný nárok.

30. K údajnému nesprávnemu právnomu posúdeniu rozhodnutia o náhrade trov konania odvolací súd udáva nasledovné: Konštantná judikatúra súdov vychádza zo záveru, že paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) a pokiaľ nie je samostatne predmetom konania (uplatnená samostatne), súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádza len z uplatnenej istiny a z úspechu strán sporu k tomuto nároku. Z uvedeného vyplýva, že ani prípadné zamietnutie žaloby v časti, čo do paušálnej náhrady nákladov, nemá na rozhodnutie o náhrade trov konania žiaden vplyv. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie vo svojom rozsudku vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a to vrátane uplatneného príslušenstva (t.j. aj sporných paušálnych náhrad), pričom konanie bolo zastavené so súhlasom žalovaného aj to iba ohľadom časti uplatneného príslušenstva (úrok z omeškania za obdobie do 2.7.2020, resp. do 29.7.2020).

31. Odvolací súd preto na základe vyššie uvedených skutočností podľa § 387 ods. 1 CSP vo výroku I. tohto rozsudku ako vecne správny potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov nad 40,- eur a vo výroku o náhrade trov konania.

32. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré je povinný nahradiť neúspešný žalovaný. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v § 419 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).